

Sygn. akt IV Ca 192/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Joanna Świerczakowska

Sędziowie SO Renata Wanecka (spr.)

SO Małgorzata Michalska

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie 17 kwietnia 2019r. w P.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Mławie z 29 listopada 2018 r.

sygn. akt I C 981/16

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością od dnia 15 listopada 2018 roku i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mławie, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu za II instancję.

Sygn. akt IV Ca 192/19

UZASADNIENIE

(...) spółka z o.o. z siedzibą w G. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz w postępowaniu upominawczym od (...) S.A. w W. kwoty 10.804,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Nakazem zapłaty z 30 sierpnia 2016 roku (sygn. akt I Nc 1544/16) Sąd Rejonowy w Mławie nakazał pozwanemu zapłacić powodowi kwotę zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw. Wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Wyrokiem z 29 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Mławie oddalił powództwo (pkt 1.), zasądził od (...) spółki z o. o. w G. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 4.817 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2.), ustalił i przyznał biegłemu sądowemu L. K. wynagrodzenie w wysokości 155 złotych za sporządzenie uzupełniającej opinii i nakazał wypłacić tę należność tymczasowo ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Mławie (pkt 3.) oraz nakazał pobrać od

powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Mławie 299,80 złotych tytułem poniesionych tymczasowo kosztów sądowych (pkt 4.).

Wydane rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Dnia 2 kwietnia 2016 roku miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, w którym powstała szkoda majątkowa w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będącym własnością K. G.. Sprawca kolizji w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...) S.A. Poszkodowany K. G. zgłosił pozwanemu szkodę. Zakład ubezpieczeń uznał swoją odpowiedzialność, ustalił wysokość szkody na 17.236,43 złotych i wypłacił tę kwotę poszkodowanemu. Jednakże zdaniem K. G. wypłacone odszkodowanie nie pokryło w całości szkody. Na mocy umowy cesji wierzytelności zbył on wierzytelność na rzecz (...) spółki z o.o. z siedzibą w G..

W niniejszej sprawie kwestią sporną była wysokość szkody, zatem Sąd zajął się ustaleniem wysokości szkody w samochodzie marki F. (...) nr rej. (...).

Sąd Rejonowy wskazał, iż w samochodzie powstała szkoda całkowita, ponieważ koszt naprawy pozwalający na przywrócenie go do stanu sprzed szkody to 28.972,05 złotych. Wartość rynkowa pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień zdarzenia komunikacyjnego wynosiła 28.500 złotych, zaś w stanie uszkodzonym 11.500 złotych. Sąd I instancji ustalił wysokość szkody na kwotę 17.000 złotych, jako różnicę wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym i uszkodzonym.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał jak podstawę prawną w niniejszej sprawie art. 822 i nast. k.c., które regulują kwestię umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i odpowiedzialności ubezpieczyciela. Sąd podkreślił, iż zgodnie z art. 824¹ § kpc, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody, a odszkodowanie, do którego wypłaty zobowiązany jest ubezpieczyciel, powinno odpowiadać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na fakt, iż zakład ubezpieczeń wypłacił poszkodowanemu kwotę 17.236,43 złote, natomiast wysokość szkody, ustalona na podstawie opinii biegłego z zakresu szkód komunikacyjnych L. K., została ustalona na kwotę 17.000 złotych. Sąd uznał zatem, że poszkodowanemu została wypłacona całość należnego odszkodowania.

Z tego powodu Sąd oddalił powództwo.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Ponadto Sąd przyznał biegłemu L. K. wynagrodzenie za sporządzenie opinii uzupełniającej na podstawie art. 288 kpc i art. 130⁴ § 1 kpc oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym oraz art. 89 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Rejonowy, na podstawie art. 83 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, zdecydował o nałożeniu na powoda, jako stronę przegrującą, obowiązku zwrotu poniesionych wydatków.

Apelację od wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucił naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 214 § 1 kpc poprzez niedoręczenie pełnomocnikowi powoda opinii uzupełniającej biegłego oraz przeprowadzenie i zamknięcie rozprawy oraz ustalenie terminu publikacyjnego, a także wydanie wyroku bez umożliwienia stronie powodowej zapoznania się z treścią opinii i złożenia ewentualnych zastrzeżeń, co stanowi przyczynę nieważności postępowania określoną w art. 379 pkt. 5 kpc.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, zniesienie postępowania przed Sądem I instancji w zakresie dotkniętym nieważnością, tj. od 15 listopada 2018 roku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. Stawiane w niej zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Słusznie zauważył skarżący, iż Sąd I instancji dopuścił się uchybienia proceduralnego, polegającego na nieodroczeniu rozprawy w sytuacji, gdy pełnomocnikowi powoda nie została doręczona opinia uzupełniająca, co skutkowało niemożnością obrony swoich praw przez stronę powodową. Powyższe stanowi o zaistnieniu przyczyny nieważności postępowania określonej w art. 379 pkt. 5 kpc. Zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku powinno nastąpić dopiero po prawidłowym doręczeniu stronom opinii uzupełniającej oraz umożliwieniu ustosunkowania się do jej wniosków.

Sąd Rejonowy nie doręczył stronom opinii uzupełniającej, która w ocenie Sądu Rejonowego stanowiła podstawowy dowód w sprawie. Sąd Okręgowy podziela argumentację powoda, iż powoduje to nieważność postępowania. Takie stanowisko znajduje też potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z 5 maja 2010 roku (sygn. akt I UK 336/09) Sąd Najwyższy wskazał, iż bez wyjaśnienia, czy strona otrzymała odpis opinii biegłego nie jest możliwe zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku. Rozprawa winna ulec odroczeniu na podstawie art. 214 kpc. Pozbawienie strony możliwości wypowiedzenia się co do przeprowadzonego przez sąd dowodu oznacza takie naruszenie zasad postępowania, które musi być ocenione jako pozbawienie możliwości obrony jej praw prowadzące do nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 w związku z art. 391 § 1 kpc.).

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 3 lipca 2007 roku (sygn. akt I UK 40/07), gdzie stwierdzono, iż nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 kpc zachodzi wówczas, gdy sąd, mimo wadliwego powiadomienia strony, przeprowadza na rozprawie dowód z opinii biegłych, której odpis doręczono stronie w przeddzień posiedzenia zakończonego wydaniem niekorzystnego dla niej wyroku. W niniejszej sprawie opinia w ogóle nie została doręczona, zatem tym bardziej można stwierdzić nieważność postępowania.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje również pogląd Sądu Najwyższego przedstawiony w wyroku z 16 lipca 2008 roku (sygn. akt I UK 3/08), w którym wskazał, że niestwierdzenie prawidłowości doręczenia stronie odpisu opinii biegłego powinno spowodować odroczenie rozprawy na mocy art. 214 kpc oraz, że w takiej sytuacji nie jest możliwe zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie doręczył stronom opinii uzupełniającej, a mimo to 15 listopada 2018r. zamknął rozprawę i 29 listopada 2018 roku wydał wyrok w sprawie, co niewątpliwie jest uchybieniem procesowym skutkującym nieważnością postępowania. Dlatego też Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością od 15 listopada 2018r. i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Mławie do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd I instancji powinien doręczyć opinię uzupełniającą pełnomocnikom stron, określić im odpowiedni termin do stosunkowania się do wniosków opinii i w razie potrzeby kontynuować postępowanie dowodowe.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 2 kpc i art. 108 § 2 kpc.

R. W. J. M. M.